

פגישות בכלא



תירצה כבר חודשים רבים, ורק בי אחרונה נשפטה לשנתיים מאסר.

אונסת הקטינים

הסתבר שהדמויות המגושמות, כריאתי-הבשר, שישבה וטרפה מולי, ואחרי שסיימה את ארוחתה אכלה שיירים מצלחת אחרת, היא "אונסת הקטינים".

מישפחה מתגוררת במקום מכובד, שכונה מאוד אכסקלוסיבית. בשעות היום, כאשר בני-המשפחה נהגו לצאת לעיסוקיהם, היתה נשארת לבדה בכיתה. בשעות הצהריים, כשהילדים חזרו מבית-הספר, ויותר מאוחר, כאשר יצאו ילדי השכנים לשחק, היתה "האונסת" יוצאת לאחת החצרות השכנות, כשבירה חפסת-שוקולד או כרייות, ומפתה את אחד הקטינים לבוא איתה לכיתה: סם היתה מפשיטה את הילד, ומבצעת בו את זממה.

כך התנהלו העניינים במשך תקופה ארוכה, עד ליום שבו לקחה את אחד מילדי-השכנים והחזיקה בו שעות רבות. כאשר חזר הילד לבית הוריו, שחיפשוהו במשך שעות, סיפר מה שקרה לו ולעוד כמה מחבריו.

הורי הילדים שגילם נע בין 9 ל-12 פנו לקרוביה, והזהירו אותם לבל יקרה הדבר שוב. אך לאחר הבטחות כי ישגיחו עליה, ושהדבר לא יישנה, שוב גבר עליה יצורה. באחד הימים תפסה בן

בבעייה כלשהי. הבנתי כי מרים זגל וגרנות גרות באגף השני, אגף השפוטות. באגף שבו הייתי, היו רוב האסירות לפני מתן גזריהן.

באגף-המיון נעולות האסירות בי משך 23 שעות ביממה בתא. הן מוצאות רק לארוחות ולשעת-טיול, לפני או אחרי הצהריים, לפי בקשתן.

אחרי 10 ימים או יותר מועברת הן אסירה לאגף אחר, ואז יש באפשרותה לעבוד. לעובדות ניתנת רשות לצאת אל מחוץ לתאים עד השעה 8 בערב. בשעה 8.30 נסגרים התאים, ובשעה 11 או 12 יש כיבוי-אורות.

כאשר הוציאו אותי מהתא בשעה 6 לארוחת-הערב בחדר-האוכל, ישבה לידי בחורה נאה וחייבנית. היא הציגה את עצמה כענת פרץ, ושאלה אם אוכל לעזור לה באמצעות העיתון. שאלתי לאיזו עזרה היא מתכוונת, והיא סיפרה כי כתבו עליה פעמים רבות בעיתון, אחרי שאחד מאחיה, חיים, התאכר במיקלט בכאר-שבע. היא עצמה נודדת ממקום למקום, ללא קורת-גג. היא אם לילדה קטנה, הנמצאת אצל מישפחה אומנת, ובעצמה מחפשת מישפחה שתאמץ אותה.

ענת ריברה ללא מעצורים, והתיי רשמתי כי סיפרה את סיפורה כבר פעמים רבות.

שאלתי מיהן האסירות שישבו איתנו ליד שולחן-האוכל, ומאיו סיבה כל אחת מהן נמצאת בכלא. ענת הכירה את כולן. היא נמצאת בנווה-

נעמי אדווה (למעלה וכלביה, אחרי שיחרורה מכלא "נווה-תירצה"), מספרת על כגישותיה ושיחותיה עם חוה יערי, אביבה גרנות, גיתית יזרעאלוב ואחרות בכלא

של שכנים, ששיחק בחוף. הדבר נודע, והמישפחות התלוננו במישרה.

היא נשפטה לתקופה ממושכת, ונשלחה לנווה-תירצה.

רוב האסירות סלדו מהאנסת, ולא התחברו איתה. בכל פעם שראיתיה, ישבה כאילו פינה, כשמבטה בווה כי חלל, ובירה שקית מלאה בדבריי-מאכל. את זמנה בילתה באכילה מכל הבא אל היד.

מולי, ליד אותו שולחן, ישבה רמות קצת מוזרה. פניה היו סמוקות. היא חייכה אלי בפה פעור. אחת משינייה הקידמיות היתה חסרה. ראשה התנרנד ימינה ושאלה ליסרוגין, ואני התרשמתי שכך היא מביעה את דעתה בקשר לנאמר עליידי אסירה אחרת. יותר מאוחר הבנתי כי תנועות אלו אינן רציניות.

כאשר קמה ממקומה ליד השולחן התנרנד גם גופה מצד לצד. האסירות קראו לה "רורית המד-ליקה".

שאלתי מה כל כך מדליק בה. הוסבר לי שהשם מדליקה מתייחס למעשיה וכי "השיגעון שלה זה להר-ליק רכב מישרתי".

המדליקה מתגוררת בירושלים, יחד עם מישפחתה — הוריה ואחיה.

סוהרת המכירה את המישפחה סיפרה לי כי מזה כמה שנים מחפשים הקרובים חתן עבור דורית. הם רוצים



אסירה רימר

הם מכניסים למים חומרים הגורמים לצמיחת שערות בנוף.

האסירה החרשה שהגיעה. נהוג בכלא להציע עזרה לאסירה חדשה. קשה לנהל שיחה מעבר לדלת-הברזל. צריכים להטות את האוזן לכיוון הסורגים בצורה שברלת, ורק כך אפשר לשמוע את דיברי המדברת מהצד השני.

כשסיפרתי לאסירות שנספסתי לשלושה חודשים, למעט 17 ימי המעצר שריציתי בבית-המעצר באבון כביר, היתה התשובה אחידה: "זה כלום! כוס קפה ועוגה" ובאמת, לעומת החודשים הארוכים והשנים שמרצות האסירות בכלא, נראתה התקופה שנגזרה לי כקצרה ביותר.

ענת פרץ: אימוץ

בין האסירות שכאו לראות אותי היתה גם מרים זגל. את מרים הכרתי לפני שנים, זמן רב לפני שעבדה אצל גאוי חקאק בי מיסעדה החוף המערבי.

מרים הכניסה כמה חבילות עטופות בניילון דרך הסורגים. היו שם רברים טובים כגון שוקולד, סוכר, קפה, פיסטוק חלבי ומישיחת-שיניים.

לחבילות צירפה מיכתב לבני, שבו סיפרה לי בין היתר כי היא המחלקת את רברי הקטינה פעמיים בחודש, והציעה כי אפנה אליה אם אתקל

ל"נווה-תירצה" הגעתי יום לפני יום-כיפור. במחסן שם מיינו את הפציי, נוכחתי לדעת כי אסור לי הכניס לכלא כלי-אפור, ספרים בעלי כריכה עבה, עפרונות ובלוק לכתובה. הסבירו לי כי יש קנטינה הפתוחה פעמים בחודש, ושם אוכל לרכוש את הדרוש לי.

ניתנו לי שני חלוקים ירוקים דהויים, וסוג מסויים של נעליים-פונג'ה בצבע שחור. בתלבושת זו הובלתי לאגף-המיון.

התא שאליו הוכנסתי היה מוונת. היו בו שש מיטות-ברזל, שלוש למעלה ושלוש למטה. דלת-ברזל עבה, ובה צוהר קטן מסורג. היה גם חלון שפנה לכיוון כלא-רמלה.

אחרי שהדלת ננעלה, הסתובבתי בתא בחוסר-מעש, ולאחר שעה קלה בחרתי לעצמי תא בארון היחיד בחדר, המחולק לשישה תאים. שם סידרתי את התפצים שקיבלתי מהמחסן.

אחרי זמן-מה הביאה לי אסירה פתק מאביבה גרנות, שאותה ראיתי ברכי לאגני. היא בירכה אותי לשלום בי לבביות, למרות שלא היכרתיה מקודם. בפתק בירכה אותי אביבה לקראת הצטרפותי לחבורה הנכבדת בכלא.

היא צירפה לפתק קפה שחור וסוכר, וביקשה שאודיע לה אם חסר לי משהו. כינתיים התאספו כמה אסירות ליד התא שבו שהייתי. הן רצו לראות מי